Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôнъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 147. | Нинѣ: гр. к. Вакінта м. рим. к. Розôс. Ап. | Завтра: Андр. Крит. Марія Ск. | Четверъ 2 (14 липня) 1892. | Входъ сонця 4 г. 17 м.; заходъ 7 г 54 м. Баром. 756 терм. + 27·4° + 15 0°. | Рôкъ II.

Рада державна.

Вчерашне засѣдане Палаты пословъ було дуже оживлене, бо Пленеръ вôдповѣдавъ на закиды зроблени лѣвици пос. Яворскимъ а Люеґеръ выкликавъ зновъ голосну сцену зъ причины справозданя пос. Щепановского. Хôдъ засѣданя бувъ такій:

Пос. Гавкъ поставивъ интерпеляцію до міністра торговлѣ, чи знае вôнъ о тôмъ, що на біржи збожевôй вôдбувае ся гра спекуляційна, и чи задумуе вôнъ предложити якій законъ противъ того. — Пос. Пленеръ въ вôдповѣди пос. Яворскому старавъ ся доказати, що поступоване лѣвицѣ въ справѣ валютовôй було зовсѣмъ справедливе; лѣвиця не хотѣла нѣчого уторґувати; противно, то Поляки суть майстрами въ путаню справъ економічныхъ разомъ зъ політичными. Опôсля полемізувавъ Пленеръ зъ Молодочехами и Словенцями. — Пос. Люеґеръ выступивъ противъ тыхъ, що до 14 мая були противни золотôй валютѣ, а вôдтакъ стали ся прихильниками правительства. Переходячи вôдтакъ до справозданя пос. Щепановского сказавъ, що подивляе зручнôсть его пальцѣвъ, коли вôнъ до двохъ днѣвъ мôгъ написати 59 сторôнъ битого друку. Злобни люде говорять, що пос. Щепановскому помагало цѣле міністерство. На то вôдозвали ся голосы протесту. Пос. Левицкій: То есть пôдозрѣне! — Мін. дръ Штайнбахъ: То неправда. Пос. Щепановскій диктувавъ цѣлый рефератъ безпосередно стеноґрафамъ. Люеґеръ заявивъ наконець, що буде голосувати противъ валюты.

Дальше промавляли противъ валюты послы Фореґґеръ и Зісъ. Сей послѣдный бесѣдникъ сказавъ, що зъ золотыхъ грошей будуть користати лишь богачѣ, а для бѣдныхъ буде хиба лишь дрôбна меншои вартости монета. По бесѣдѣ Зіса перервано засѣдане.

Страшный гôсть.

Супротивъ того факту, що холера зачинае ся вже переносити и до Европы, никнуть майже вже и справы політични. Нинѣ бôльша часть державъ европейскихъ дивить ся лишь на то, якъ бы устерегтись того страшного гостя, що убивае людей страшнѣйше якъ яка небудь вôйна. А розгостивъ ся той гôсть вже на добре въ Россіи. Въ центральнôй Азіи лютить ся холера въ отсихъ сторонахъ: въ Ташкендѣ, Самаркандѣ, Ходжентѣ, Ура-Туба, Янґъ-Курганѣ, Ляруташѣ, Зааминьску, и др. Якъ сильно выступае она тамъ, досыть буде хиба сказати, що до 5 днѣвъ вôдъ 28 червня до 2 липня умерло на холеру въ Джізаку 70, въ Чамабеку 80, въ Узбеку 120 а въ Раватѣ ажь 200 людей. Зъ Азіѣ перенеслась холера до Россіѣ и нинѣ пôсля урядовыхъ вѣстей лютить вже особливо сильно въ Баку, Астраханѣ и Саратовѣ, а крôмъ того появила ся такожь вже въ Казани и Батумѣ надъ Чорнымъ моремъ. Въ Баку занедужало дня 8 с. м. 180, а въ Астраханѣ 191, въ Саратовѣ 63, а въ Царицинѣ 9 людей Найстрашнѣйше мабуть выглядае въ Астраханѣ, куды збѣгло ся дуже богато людей, що повтѣкали зъ Баку. Послѣдными днями приѣхало туды до 3000 людей переважно бѣдныхъ робôтниковъ, котри не мають нѣякого удержаня. Ихъ держать тамъ теперь на корабляхъ въ кварантанѣ. Можна собѣ представити, яке есть положене тыхъ бѣдныхъ людей; они не мають не то що ѣсти, але навѣть не мають доброи воды до питя, а помочи нема нѣзвôдки, бо мешканцѣ Астрахану боять ся сходити ся зъ ними. Крôмъ того нема и лѣкарѣвъ, котри давали бы яку помôчь тымъ, що занедужають на корабляхъ.

Въ Баку надъ моремъ Каспійскимъ наставъ величезный переполохъ. Хто лишь мôгъ, утѣкъ зъ мѣста; радни мѣста, урядники, фабриканты, богатши купцѣ и богато робôтниковъ повтѣкало. Фабрики и склепы позамыкани, а холера ширить ся безъ всякои перешкоды, бо нема кому заняти ся спинюванемъ пошести; навѣть власти не дуже старають ся о то, щобы пошесть спиняти, бо навѣть не мають средствъ до того. Въ закаспійскôмъ краю нема лѣкарѣвъ и длятого выслано туды провізорично лѣкарѣвъ войсковыхъ. На мори Каспійскôмъ заходять кораблѣ зъ Персіѣ до россійскихъ портôвъ и розносять пошесть. Высши власти россійски ажь теперь опамятали ся и выдали строги розпоряджения противъ заношемя холеры. Міністерство комунікацій выдало приписы санітарни для зелѣзниць; въ Петербурзѣ вызначено для кождого участка комісію санітарну, а ти комісіи будуть дѣлати пôдъ проводомъ специяльнои комісіѣ стоячои пôдъ зарядомъ лѣкарскимъ. Въ Тіфлісѣ наказано десінфекціонувати всѣ листы и посылки, яки надходять зъ Персіѣ. Въ Одесѣ мають всѣ кораблѣ, що приходять зъ Батума, пôддавати ся ревізіи санітарнôй. Въ Нижнôмъ Новгородѣ выдавъ ґубернаторъ

13

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше).

На передѣ прочихъ вороговъ Альфреда стоявъ головный его вѣритель, якійсь Иполитъ Темерка. Бувъ то чоловѣкъ и зъ виду простоковатый и въ обходженю невыносимый; часомъ упôдлювавъ ся такъ, ажь немило було дивитись на се, а часомъ несказано бувъ гордый на свои грошѣ. Не знати, зъ вôдки и родомъ бувъ той обманець. Живъ вôнъ зъ лихвы, хочь мало хто и позычавъ у него грошѣ, хиба таки, що вже не знали, якъ собѣ порадити. Коли Альфредъ вернувъ зъ заграницѣ, то Темерка пôдсунувъ ему свои грошѣ, бо вже вôдъ року лежали у него безъ проценту. Про Темерку слава ишла, що вôнъ знае, кому позычити грошѣ, а вôнъ якъ разъ теперь похибивъ и подвôйно терпѣвъ: на кишени и на своѣй славѣ та гордости.

Его болѣла не такъ може имовѣрна страта, якъ радше упокорене, що давъ ся звести и обманити. Темерка казивъ ся на ґрафа: сперши хотѣвъ приневолити его до выплаты звычайнымъ способомъ, котрый ему неразъ удававъ ся: то есть, впадавъ по просту до хаты довжника, сваривъ ся, гнѣвавъ ся и кричавъ. Той способъ теперь ему нѣчо не помôгъ. Ґрафъ казавъ его выкинути за дверѣ и заявивъ, що заплатить ему, коли той зачне процесуватись. Тогды обманець почавъ мстити ся и справдѣ выступивъ противъ ґрафа зъ процесомъ. А що мавъ богато знакомыхъ и острый языкъ и жовчи богато, то небавомъ зовсѣмъ уже знеславивъ свого противника; пôдбуривши всѣхъ, до теперь ще спокôйныхъ вѣрителѣвъ, розъяривши всѣхъ знеохоченыхъ и заздрôстныхъ, зачавъ вôйну. Вôйна тая стрѣчала Альфреда на кождôмъ кроцѣ: у дверей церкви, де на него пальцемъ показували та звали банкротомъ; въ мѣсточку, де нанято жидкôвъ, щобы ему пôдкидали пашквілѣ, и навѣть у власнôмъ домѣ. Тягнулось се бôльше, якъ рôкъ, и затягалось ще на довше, бо справу саму зъ тысячь причинъ можна було розтягати, вôдкладати, доповняти и продовжати. Темерка, певный о свôй облиґъ, не дуже старавъ ся по судахъ, а секретарѣ знали его кишеню и ради зъ того, що дôстали въ свои руки, нарокомъ робили ему збитки.

Крôмъ справы зъ п. Темеркою, чисто облиґовои але замотанои черезъ неформальности, Альфредъ покинувъ дома пять рôжныхъ процесôвъ о границѣ, о придержуване чужихъ людей, о сумы евікційни, повыплачувани незаконно и о рахунки зъ якоись адміністраціѣ, про котру и не знавъ. Неоплаченый банкъ, незаплачени въ части податки, не вôдданый въ пору рекрутъ, незасыпаный маґазинъ збôльшали ще небезпечнôсть, яка грозила маеткови. Всѣ люде були вôдъ кôлькохъ лѣтъ неплатни: декотри нарахували собѣ значну суму за свою службу; однымъ словомъ, крайный неладъ и руина була въ Скалѣ и прочихъ маеткахъ Михайлины та Альфреда.

Притôмъ и остре обходжене зъ людьми довело ихъ до такого розъяреня, що леда хвиля могли стати непослушными; и се вже въ части являлось кôлька разôвъ, лише карами та силою втихомирено ихъ.

Середъ такихъ вôдносинъ Остапъ, покликаный Альфредомъ спѣшивъ ся обняти опѣку надъ его жѣнкою и дитиною та управу зруйнованого маетку. Вôнъ знавъ по части, що дѣялось у Скалѣ, але ажь на мѣсци пересвѣдчивъ ся о розмѣрахъ свого посвяченя та о трудности свого обовязку. Вôнъ ѣхавъ зъ сильною постановою зробити все, що було въ его силѣ, для уратованя дорогихъ ему особъ; вôнъ вѣзъ зъ собою вексель Герцика, весь свôй заробленый грôшь, свои силы, готовôсть до працѣ и посвячене. Та коли зближавъ ся до Скалы, коли зъ далека забѣлѣвъ дôмъ, въ котрôмъ она жила, коли подумавъ, що тамъ ждала она на него, задрожавъ, втративъ силу и притомнôсть. Дармо старавъ ся выробити собѣ силу, вôдогнати чуте и терпѣне, вôдопхнути нависни думки. Втомленый борбою мусѣвъ здержати ся, щобы набрати такъ потрѣбнои ему вôдваги и холоднои крови. Черезъ те й опôзнивъ ся.

Вже вечѣръ бувъ, коли по молитвѣ та по сильныхъ зъ собою бояхъ, Остапъ принявши на себе холодный и дурноватый видъ,

вôдозву до жителѣвъ, въ котрôй завзывае ихъ щобы они на выпадокъ, коли появить ся холера, були спокôйнѝ, щобы не страхали ся и не допускали ся якихсь бунґôвъ. Въ бôльшихъ мѣстахъ полудневои Россіѣ заводять такожь всѣлякѝ мѣры осторожности.

Зъ иишихъ сторôнъ нема ще доси точныхъ вѣстей; звѣстно лишь то, що холера лютить ся въ Сиріи. Розôйшлась була чутка, що въ Терапіи и Буюкдере коло Константинополя проявилась холера, але зъ Константинополя доносять, що такъ въ мѣстѣ якъ его околици станъ здоровля мѣжь людьми есть зовсѣмъ добрый. Зъ Франціѣ звѣстно доси лишь то, що въ Обервіль проявило ся пять выпадкôвъ холеры. Вѣсти про появлене ся холеры въ Анґліи суть безосновнѝ. — Зъ Петербурга доносять, що пôсля урядового репорту зъ 10 с. м. занедужало въ сторонахъ навѣщеныхъ холерою 648 особъ, а зъ давныхъ померло 19.

Артистична прогулька „Львôвского Бояна“ у всхôдной Галичинѣ.

Зъѣздъ участникôвъ вôдбудесь у Львовѣ въ середу дня 20 н. ст. липня, о годинѣ 4-ôй по полудни въ товариствѣ „Руска Бесѣда“ при улици Вôрменьской ч. 27. Выѣздъ зô Львова до Городка тогожь дня по годинѣ 7-ôй вечеромъ. Приѣздъ до Городка по годинѣ. 8-ôй Зъ вôдси возами до Любѣня.

I-ій Концертъ въ Любѣни въ четверъ дня 21 липня.

Проґрама: 1. Гушалевичъ - Лаврôвскій: „Чомъ рѣченько“, хоръ. 2. Павфлера „Сонъ“, сольо басъ, п. Л. Нижанковскій. 3. Рудковскій: „U nas inaczej“, хоръ. 4. Beriot: „Phantasie“, сольо скрипка зъ фортепяномъ. 5. Шевченко-Лисенко: „Иванъ Гусъ“ хоръ зъ акомп. фортепяна. 6. Лисенко: „Гетьманы“, сольо барітонъ, п. Скалишь. 7. О. Нижанкôвскій: „Имны славяньскѝ“, хоръ зъ акомп. фортепяна на чотири руки.

Початокъ о годинѣ 7½ вечеромъ. По концертѣ танцѣ.

Выѣздъ зъ Любѣня о 11-ôй годинѣ рано дня 22 липня. Приѣздъ до Калуша о 12 ôй въ ночи.

II-ій Концертъ въ Калуши въ суботу дня 23 липня.

Проґрама: Шевченко Лисенко: „На прю“, хоръ. 2. Grieg: Соната, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Ґерусъ. 3. Píček: „Kde děva má“, ческа пѣсня, хоръ. 4. Шевченко-Лисенко: „Ой Днѣпре“, сольо барітонъ зъ фортеп., п. I. Скалишь. 5. О. Нижанкôвскій: „Менѣ ажь страшно“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанковскій. 6. Шевченко-Лисенко: „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортепяномъ. 7. О. Нижанкôвскій: „Имны славяньскѝ“, хоръ зъ фортеп. на чотири руки,

Початокъ о годинѣ 7½ вечеромъ. По концертѣ танцѣ въ сали касиновôй. Зъ рамени мѣсцевого комітету помôчный буде устроеню концерту п. Ярославъ Корытовскій, купець калускій.

Выѣздъ зъ Калуша 24 липня о 9-ôй рано. Приѣздъ до Дрогобича о 12.58, а зъ вôдтамъ до Трускавця.

III-ій Концертъ въ Трускавци дня 24 липня въ недѣлю.

Проґрама: 1. Нѣщиньскій: „Закукала та сива зазуля“, хоръ зъ фортепяномъ. 2. Беріотъ: Фантазія, сольо скрипка зъ фортеп. 3. Шутекъ: Me srdce, хоръ. 4. Шевченко-Лисенко: „Ой чого ты почорнѣло“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанкôвскій. 5. Szabelka ostra, хоръ. 6. Иванцѣвъ-Нижанкôвскій: „Пращай“, сольо барітонъ зъ фортеп., п. I. Скалишь. 7. „Што чутишь“, сербска пѣснь, хоръ. 8. Нижанкôвскій: „Имны славяньскѝ“ хоръ зъ фортеп. на чотири руку.

Початокъ о годинѣ 7½ вечеромъ. По концертѣ танцѣ.

Выѣздъ зъ Трускавця до Дрогобича о годинѣ 11-ôй рано.

IV-ый Концертъ въ Дрогобичи въ понедѣлокъ 25 липня.

Проґрама: 1. Шевченко-Лисенко: „Гамалія“, хоръ зъ фортеп. 2. Венявскій: а) Леґенда и б) Chanson polonaise, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Ґерусъ. 3. Лисенко: „На прю“, хоръ. 4. О. Нижанкôвскій: а) Згадка и б) Ach gdybyś mię kochała, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанкôвскій. 5. Рудковскій Dumka ukraińska, хоръ. 6. Лисенко: „Згадка про Чигиринъ“, сольо барітон. зъ фортеп., п. I. Скалишь. 7. Шевченко-Лисенко: „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ акомпан. фортеп.

Початокъ концерту о годинѣ 7½ вечеромъ. По концертѣ танцѣ. Зъ рамени комітету мѣсцевого займае ся п. И. Мицавка, кандидатъ нотаріяльный въ Дрогобичи.

Зъ Дрогобича выѣздъ 26 липня о 10·55 рано, а приѣздъ до Стрыя о 11·38.

V-ый Концертъ въ Стрыю въ четверъ дня 28 липня.

Проґрама: 1. Шевченко-Лисенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортеп. 2. Фортепянъ, сольо. 3. Бортняньскій „Услыши Боже“, хоръ. 4. Шевченко-Лисенко „Ой чого ты почорнѣло“, сольо зъ фортеп., п. Л. Нижанковскій. 5. Лисенка Quodlibet I., хоръ. 6. Beriot-а Фантазія, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Ґерусъ. 7. Шевченко-Лисенко „Гетьманы“, сольо барітонъ, п. I. Скалишь. 8. Нижанковскій: „Quodlibet зъ славяньскихъ пѣсень“, хоръ зъ фортепяномъ на чотири руки.

Початокъ о годинѣ 7½ вечеромъ. По концертѣ танцѣ. Зъ рамени мѣсцевого комітету займаесь вечеркомъ о. Ол. Бобикевичъ.

Зô Стрыя выѣздъ 29 липня о годинѣ 11·59 рано. Приѣздъ до Золочева о годинѣ 3·59 пополудни.

(Д. б)

Переглядъ політичный.

Послы Мадейскій и Левицкій були на авдіенціи у Міністра справедливости въ справѣ збôльшеня персоналу при окружнôмъ судѣ въ Перемышли. П. Міністеръ обѣцявъ, що вдоволить ихъ бажаню найдальше зъ початкомъ слѣдуючого року.

До Dzien. Pol. доносять зъ Вѣдня, що сими днями появить ся въ урядовôй ґазетѣ именоване пос. Струшкевича краевымъ инспекторомъ рôльництва.

Ґенеральна инспекція зелѣзниць розпочала трасоване шляху Розвадôвъ-Ярославъ.

Криза въ французскôмъ кабінетѣ закôнчила ся уступленемъ міністра маринарки Каваньяка. Справа дагомейска ще не полагоджена, а вже выступае новый клопôтъ для Франціѣ въ еѣ кольоніяхъ. Ото въ Тонкінѣ напали Хинцѣ на вôддѣлъ французского войска и убили значну часть людей. Справа ся буде предметомъ интерпеляціѣ въ парляментѣ.

Нинѣ обходять Французы звычайне свое народне свято. Зъ тои причины панує въ Парижи немалый страхъ, бо боять ся, щобы анархісты не выкликали якихъ розрухôвъ. Въ мѣстѣ заведено якъ найбôльшѝ мѣры осторожности.

Сербска партія радикальна розбила ся рѣшучо. Члены еѣ: Таисичь, Байрактаровичь, Арсичь и другѝ выступили и постановили зорґанізувати нову партію. Зборы тои партіѣ мають вôдбути ся нинѣ въ Країуевацу.

одѣтый недбало, самъ не мовь байдужій на все, прийшовъ до дверей двора въ Скалѣ. Мимо чутя, котре въ нѣмъ теперь кипѣло, вôнъ таки не безъ приязного смутку та жалю замѣтивъ всѣ признаки руины та упадку. Люде ходили самопасъ сумнѝ, гордѝ, непривѣтнѝ, нерадивѝ. Будынки непоправленѝ декуды вже валили ся, подобали на побѣлѣлѝ пустки, огородъ позароставъ хабазомъ. Тьма чорныхъ жидôвъ волочила ся довкола, обсѣдаючи Скалу, мовь тѝ круки, що злѣтають ся по стерво. Могильне мовчане було кôнцевою признакою сего скопу маетку. Лише сокира сторожа, котрый недалеко дому рубавъ старѝ вôльхи въ городѣ на паливо до кухнѣ, перебивала сю тишину, мовь гукъ молотка, що забивае вѣко домовины.

Остапови стиснулось серце зъ жалю. Вôйшовъ до сѣней и не заставъ ту нѣкого. Довго чекавъ въ переднôй комнатѣ, въ незаметенôмъ и запорошенôмъ сальонику, закимъ вôдваживъ ся пôти дальше. Вкôнци заповѣла его панѣ слуга, а Михайлина казала его просити до себе.

Она сидѣла въ далекôй, самôтнôй комнатцѣ спальнôй біля колыски дитины. Та якъ она теперь выглядала, якъ змѣнилась! Лише звинна, струнка и гнучка стать лишилась ѣй зô всеи давнои дѣвочои красы, лише прозора блѣдôсть красила ще еѣ лице; але румянець и усмѣхъ и поглядъ и спокôй гарного чола, все одно по другôмъ забрало и понесло зъ собою жите. Еѣ чорнѝ, палкѝ очи здавали ся ще бôльшими въ запалыхъ повѣкахъ, але огонь ихъ погасили сльозы. Уста мала блѣдѝ, лице худе, а велика чорна коса неначе стягала своимъ тягаромъ еѣ головку на рамя, на котрôмъ перехилена лежала.

Замѣсть румянця мармурова блѣдôсть вкрывала цѣле еѣ лице; навѣть на губахъ не було каплѣ крови и лише довкола очей була червона обвôдка, котра немовь казала, що всю свою кровь выплакала. Въ чорнôй сукни по шию, въ чорнôй хустцѣ, зъ вôдкрытою головою сидѣла она похилена коло колыски та дивила ся вôкномъ на недалеку воду.

Приѣздъ Остапа, о котрôмъ знала, що приѣде, не зворушивъ еѣ, не змѣнивъ выразу завмерлого лиця, не выкликавъ и перелетного румянця. Коли хôдъ его почула у дверей, глянула на спячу дитину и пôднесла вôдтакъ очи на него.

Остапъ прибравъ поставу простаковату, вôдповѣдный до неи стрôй и вôйшовши поклонивъ ся незугарно, а ще поганѣйше усмѣхнувъ ся. Видко було, що Михайлина здивувалась, побачивши его зовсѣмъ не такимъ, якимъ сподѣвала ся его побачити, бо якъ лишь кинула окомъ на него, то на хвилю почервонѣла. Не сказала нѣ слова, лише показала ему крѣсло, але Остапъ не усѣвъ.

— Та й давно-жь, давно, мы не бачили ся! — вôдозвала ся она перерываньмъ голосомъ. — Правда? Вже кôлька лѣтъ буде! Вѣки неначе.

— О! давно, вжежь дуже давно — повторивъ Остапъ, граючи приняту на себе ролю.

Михайлина не зачула сеи буденнои та байдужнои вôдповѣди; голосъ и слова були для неи дивнѝ, она глянула и додала скоро:

— Вы застали мене такъ, неначе вдовою, а сю дитину сиротою. Нещасливый Альфредъ мусѣвъ насъ покинути, мы теперь самѝ, страшно самѝ и страшно бѣднѝ. Зъ обовязку жѣнки и матери, хотѣла я заразъ по вôдъѣздѣ Альфреда заглянути въ интересы нашѝ, пôзнати ихъ станъ — страшнѝ они!

Остапъ мовчавъ, оперъ ся о стѣну, руки заложивъ назадъ, и хочь думки та чутя кипѣли въ нѣмъ, якъ вода на огни, на видъ сеи жѣнки такъ змѣненои, такъ очевидно позбавленои всякои надѣѣ, втомленои, нещаснои, то таки не давъ вôнъ знаку нѣ своеи думки, нѣ свого чутя.

— Вы будете нашимъ опѣкуномъ и спасителемъ — правда? — пытала Михайлина.

— Зроблю все, що буде можна, — шепнувъ Остапъ холоднокровно — все, що менѣ панъ ґрафъ казавъ.

Михайлина не спôзнала въ гостю давного Остапа, такъ дивно вôнъ змѣнивъ ся, наклоняючи до сеи жертвы и выглядъ лиця и поставу и мову. Ся обмана, котра насъ стрѣчае по довгôй розлуцѣ зъ дорогими особами, до котрыхъ прихильнôсть въ нашôмъ серци дôйшла до незвычайныхъ розмѣрôвъ, була незрозумѣла ґрафини и кровавила ѣй серце. Приготовлена до приѣзду Остапа, межи нимъ а собою поставивши колыску дитины, она уявляла собѣ его все ще нещасливымъ, повнымъ благородного чутя, смутнымъ и за-

Новинки.

Львôвъ дня 14 Липня

— **Громадѣ Пôдмихайлôвцѣ**, въ повѣтѣ рогатиньскôмъ удѣливъ Єго Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги, на внутрѣшне урядженє школы.

— **Выстава краєва**. Орґанізаційный комітетъ, выбраный для уряджения краєвои выставы въ р. 1894, вôдбувъ засѣданє, на котрôмъ ухвалено реґулямінъ, подѣлено секціи и рѣшено запросити до головного комітету около 700 особъ. Перше засѣданє головного комітету вôдбуде ся дня 2 вересня с. р. вечеромъ.

— **Памятникъ Волод. Барвѣньского**, котрый задумували поставити на якôйсь площи львôвской, стане таки на могилѣ покôйника на кладовищи Лычакôвскôмъ. П. Ст. Левандовскій має занятись уставленємъ єго.

— **Загальни зборы** „Руского товариства педаґоґічного“ вôдбудуть ся сего року въ Перемышли дня 29. серпня.

— **Зъ кругѣвъ нотаріяльныхъ**. П. Володиславъ Нѣментовскій, кандидатъ нотаріяльный и оборонець въ справахъ карныхъ, именованый заступникомъ нотаря Іосифа Громницкого въ Комарнѣ на часъ єго вôдпустки.

— **Испытъ зрѣлости** въ станіславôвской семинаріи учительскôй вôдбувъ ся пôдъ проводомъ инспектора краєвого дра Днѣстряньского. Испытъ здали: Аркусевичь Володиславъ, Богдановичь Володиславъ, Дембнякъ Тадей, Дроздовскій Иванъ, Фіґоль Іосифъ, Горавскій Стефанъ, Казимировичь Иванъ, Кизимовичь Михайло, Лопушаньскій Бернардъ, Паничевскій Симеонъ, Соколовскій Михайло, Стефанôвъ Адольфъ, Врублевскій Петро, Залучковскій Францъ, Заруґевичь Андрѣй. Зъ приватистôвъ: Довбнякъ Иванъ, Янишевскій Вл., Соколовскій Кароль, Яцожиньскій Еразмъ и Кулѣшь Володиславъ. Приватисты два вôдпали на рôкъ, а оденъ заслабъ. Зъ ученикôвъ пятьохъ не допущено до испыту зрѣлости.

— **Огонь**. Дня 8 с. м. навѣстивъ громаду Кадче, повѣта новосанчѣвского, огонь, котрый въ попелъ обернувъ тринацять господарствъ. Страта больша якъ 13.000 зр. Вѣтеръ бувъ такъ сильный, що хочь и якъ старали ся погорѣльцѣ и сторожѣ огневи зъ Яжôвска и Старого Санча огонь пригасити, то таки не могли єго зльокализувати. Все погорѣло, а погорѣльцѣ находять ся въ крайнôй нуждѣ; село таке убоге въ наслѣдокъ торôчного неурожаю, що не може дати помочи погорѣвшимъ. Для ратованя погорѣльцѣвъ завязавъ ся комітетъ, котрый зôбравъ сейчасъ 120 зр.; а що сума не выстане лише на кôлька днѣвъ, то чія ласка и воля, нехай пôшле свою лепту на руки о. Матвѣя Маринярчика въ Кадчи.

— **У страха велики очи.** Смѣшна пригода лучила ся, якъ кажуть, въ Кутахъ. Тому кôлька днѣвъ згинуло у одной господинѣ одного дня десять курокъ, на другій день згинуло рано знову десять, а по полудни чотири; отже разомъ було 24 небôщикôвъ. За курми пôшли поросята, потôмъ псы, а вкôнци й оденъ котъ. А єсть повѣрка въ народѣ, що звѣрята найскорше почують надходячу холєру, тожь смерть курокъ та поросятъ дуже налякала мешканцѣвъ мѣста, котрѣ и такъ вже богато говорили о тôмъ азійскôмъ гостю, що розгостивъ ся теперь въ Россіи. О тôмъ донесено заразъ до властей, а богатѣ жиды та Вôрмене не лишь въ Кутахъ, але й въ Коломыи, Выжници и Чернôвцяхъ давай ладувати манатки на возы та втѣкати. Столярѣ вже лагодили дошки на домовины, словомъ, страхъ наставъ великій, а причина до него мала, бо ось господиня повыкидала затроєнѣ мухи на подвôрє, а куры наѣвшись ихъ, стали гинути; за курми пôшли поросята и псы — а людемъ изъ страху привидѣлась вже холєра.

— **Значна згуба.** Графиня М. згубила передвчера на Высокôмъ Замку два шкôрянѣ рульоны завиненѣ въ папѣръ, въ котрыхъ було по 50 наполеондорôвъ, то єсть 1000 франкôвъ (понадъ 400 зр.).

— **Пригода у войску.** Недавно вправлялась въ Кремсѣ коло Вѣдня одна компанія зъ 49 полку у фехтованю. Въ часѣ, якъ цѣлый вôддѣлъ бѣгъ зъ насаджеными на карабіны баґнетами, упала добошеви Ґуллі палочка до бубна. Вôнъ хотѣвъ схилитись за нею, та въ тôй хвили вбивъ єму воякъ, що бѣгъ за нимъ, баґнетъ въ бôкъ. Добошь смертельно раненый упавъ на землю. О выздоровленю єго сумнѣвають ся. Нѣхто и не подозрѣває вояка, мовь бы вôнъ се нарокомъ зробивъ.

— **Нещасливи пригоды.** При реставрованю центрального дворця упавъ передвчера зъ руштованя Мартинъ Ґембала, а то тому, що зломалась белька руштованя. Ґембала потовкъ ся страшно та покалѣчивъ ся, тому вôдставили єго до шпиталю. Другій мулярь, що бувъ разомъ зъ Ґембалою, вхопивъ ся въ самъ добрый часъ рамы вôкна и нѣчо єму не стало ся. — Гамôвника зелѣзничого, Филиппа Діндорфа, наѣхала льокомотива и поломила єму ноги и руки. Раненого вôдвезено до головного шпиталю. — Въ селѣ Калиновщинѣ, въ чорткôвскôмъ, въ ночи на поли пхнувъ хтось писаря двôрского ножемъ въ бôкъ и ранивъ єго небезпечно. Писарь боронивъ паньскои конюшины. Передъ комісією въ Чорткова зôзнавъ вôнъ, що въ борбѣ зранивъ незначно злочинця въ голову. — Въ Бѣлобожници оденъ селянинъ проколовъ ножемъ жида, Кельманового економа, и самъ зголосивъ ся до суду. — Въ однôмъ ярѣ въ чорткôвскомъ найдено людскѣ кости. Чоловѣка того зъѣли мабуть вовки, котрѣ тамъ дуже розмножились.

— **Похоронъ** обохъ убитыхъ Пришлевичевою сынôвъ вôдбувъ ся передвчера при такій величезнôй участи публики, що якъ бы славный чоловѣкъ померъ, то тôлько людей не зôбралось бы. Все то були самѣ цѣкавѣ люде, въ котрыхъ тôльки й розмовы було, що убитѣ хлопцѣ и нещастна мати. На всѣхъ улицяхъ коло кладовища и на кладовищу пропхатись годѣ було середъ натовпу. На двохъ синихъ караванахъ везено двѣ малѣ синѣ домовины зъ нещасными хлопцями, що забила ихъ власна мати.

— **Крадежи.** Чортковску почту обôкрали якись злодѣѣ на 1500 зр. — Въ Будапештѣ укравъ дръ Мих. Зінґеръ, секретарь бюра добродѣйного фундаціѣ Гірша, 25.000 зр., власнôсть тои фондаціѣ, и пропавъ десь якъ камѣнь у водѣ.

— **Дещо зô Львова**. Поліція увязнила Антона Пастирского за те, що жебравъ. Въ поліціи вôнъ сказавъ, що волить сидѣти въ арештѣ, якъ ходити по улицяхъ. Чому именно, не знати. Та волю єго вчинили и вôнъ теперь має удержанє за дармо. — Челядникъ пекарскій Мих. Нестеровичь побивъ вчера въ суперечцѣ зелѣзною палицею Ивана Фиѣевича и жѣнку єго. За те посадили єго въ холодну, до певно успокоить ся та прийде до себе. — На старôй тандитѣ напала вчера хмара жидôвъ двохъ Заяцѣвъ, Сташка и Ивана, котрѣ лише завдяки не своимъ ногамъ, якъ бы по Заяцяхъ сподѣватись можна, а завдяки кулакамъ выйшли цѣло. Двохъ вôдважныхъ жидôвъ увязнено.

— **Зъ любови.** Нелюбу жѣнку має угнôвскій обиватель Пирôжокъ. Вôнъ зголосивъ ся до львôвскои поліціѣ и просивъ вôднайти єму жѣнку, а радше тѣ 70 зр. и коралѣ вартости 120 зр., що она зъ собою для прикрасы зволила забрати. Жѣнка тая має теперь перебувати у Львовѣ зô своимъ милымъ. — Яку Пирôжокъ має жѣнку, таку Стефанъ Солтисъ зô Знесѣня має доньку. Вôнъ донѣсъ поліціи, що донька єго Анєля спôльно зô своимъ милымъ, забрала у него богато одежи и бѣля и пôшла десь собѣ зъ милымъ на вандрôвку. Що то любовь може!

— **Страченє Равашоля**, того анархіста французского, що то въ Парижи пôдкладавъ пôдъ домы динамітовѣ бомбы и допустивъ ся кôлька простыхъ убійствъ задля рабунку, страчено въ понедѣлокъ рано о 4 год. 10 мінутъ. Ґільотина (машина до траченя людей, котру ще тамтого столѣтя придумавъ лѣкарь Ґільотенъ) стяла єму голову и такъ закôнчивъ житє чоловѣкъ, що позбавлявъ житя другихъ. Але ще й самъ актъ страченя не мôгъ вôдбути ся зъ тымъ спокоємъ, якъ то звычайно буває; власти ажь до послѣдной хвилѣ побоювали ся, що анархісты, товаришѣ Равашоля, выкличуть якись розрухи, и длятого ужили всѣлякои осторожности. Катъ Дайґлєръ и єго помôчники не ѣхали просто до Монбрісонъ, мѣста, де мали стратити Равашоля, лишь доѣхавши зелѣзницею до Реннъ, выбрались зъ вôдси мановцями до Монбрісонъ. Ґільотину привезено знову иншою дорогою. Въ Монбрісонъ знову зôбрано велике число поліціѣ, жандармôвъ и войска. Зъ околицѣ зôбралось було множество цѣкавыхъ людей, що цѣлу нôчь чекали на страченє та забавляючись по шинкахъ выправляли крики. Ґільотину уставлено на малôй площи передъ вязницею, а що тамъ бувъ горбъ, то мусѣли єго въ ночи скопати. Равашоль мусѣвъ то все чути и видѣти, бо вôконце зъ єго вязницѣ выходило якъ разъ на се мѣсце, але вôнъ ще не знавъ, що єго мають стратити досвѣта. Вôзъ, котрымъ везено ґільотину, мусѣло тягнути двацять жандармôвъ, бо конѣ не могли єго вытягнути на мѣсце. Судъ и кримінал були обсадженѣ войскомъ, а вôдъ 10 год. вечеромъ не вôльно вже було нѣкому зближити ся до криміналу. О 3 год. и 40 мін. рано явилась у Равашоля комісія и вôдчитала єму вырокъ смерти; вôнъ выслухавъ спокôйно, але не хотѣвъ сповѣдати ся. О 4 год. рано вывезли єго возомъ на мѣсце страченя. Равашоль побачивши ґільотину почавъ клясти. Коли єго пôднѣли на руштованє, просивъ вôнъ, абы єму позволено говорити, але того не позволено. Опôсля уложено єго на машину пôдъ нôжь ґільотины; въ тôй хвили споглянувъ вôнъ на ката и сказавъ „свиня“, а вôдтакъ ще крикнувъ: „Най жиє анархія“ и зъ тымъ закôнчивъ житє, бо спущено нôжь, котрый вôдтявъ єму голову.

Штука, наука и література.

— **Житя святыхъ**, выданє о. дра Іосифа Мѣльницкого, сѣмъ книжокъ въ двохъ томахъ. Сими днями появивъ ся выпускъ вторый сего выдавництва и становить книжку III.: „Геройскій вѣкъ церкви Христовои (вôдъ стороны 337 до 666 въ бôльшôй 8 цѣ). Першій выпускъ того дѣла выйшовъ року 1891 и коштує 1 зр. 50 кр. Другій выпускъ розсылає ся передплатникамъ за 1 зр. 20 кр., а на складѣ коштує 1 зр. 50 кр. Пересылка почтова вôдъ выпуска 10 кр. Третій выпускъ, котрымъ першій томъ дѣла окôнчить ся, має выйти въ роцѣ 1893. Передплата на него зъ пересылкою выносить 1 зр. Другій томъ дѣла має бути выданый въ роцѣ 1894 въ однôмъ выпуску и коштувати буде 3 зр. Зô всѣхъ житій святыхъ, якѣ у насъ доси появили ся або ще появляють ся, єсть се выданє по нашôй думцѣ найкрасше, найповнѣйше и основно та въ повнымъ знанємъ фахового чоловѣка оброблене; языкъ въ загалѣ чистый; форма оповѣданя легка и для кождого хочь бы для мало образованого селянина приступна, а численнѣ цитаты роблять дѣло се важнымъ не лишь для кождого священика, але навѣть для историка и літерата. При тôмъ до кождого опису житя єсть додане ще поученє и молитва. Такъ старанно обробленѣ житя святыхъ повиннѣ знаходити ся въ якъ найширшихъ кругахъ рускихъ тымъ бôльше, що й цѣна соразмѣрно до великости цѣлого выдавництва єсть дуже низька.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 14 липня. Въ угорскôмъ парляментѣ закôнчилась вчера дебата валютова; нинѣ вôдбуде ся голосованє.

Петербургъ 14 липня. Царска родина приѣхала зъ Даніѣ до Петергофу.

Києво 14 липня. Прокураторъ призналъ жида Бушгофа, обжалованого о ритуальне убійство, невиннымъ, и поставивъ внесенє на єго увôльненє.

Катанія 14 липня. Струѣ лявы выливаючои ся зъ горы Етны стають чимъ разъ бôльшѣ, заливають и нищать поля.

Парижь 14 липня. Въ катастрофѣ въ Ст. Жерменъ пôдъ Монблянкомъ згинуло, здаєсь около 200 людей; доси выдобуто 160 трупôвъ.

журенымъ молодцемъ, тому й здивувалась, коли побачила єго холодно хмарнымъ, байдужимъ чоловѣкомъ, що на ню дививъ ся холодно, вôдповѣдавъ пôвслôвцями и немовь нѣчого не вôдчувавъ, а розумѣвъ мало.

— Невжежь я помылила ся! — кликнула она въ душѣ. — Нѣ, нѣ! Вôнъ удає. На днѣ тои спокôйнои глубины таѣть ся огонь, крыє ся лячне чутє. Чи мôгъ вôнъ такъ змѣнити ся, такъ постарѣтись, такъ забути?

И роздратована забула на хвилю про дитину, звернулась до него, глянула єму въ очи зъ бючимъ серцемъ, а дрожачѣ єѣ уста спытали тихо и не смѣло:

— Вы насъ не покинете?

Звукъ єѣ голосу и выразъ лиця, помѣшали уданый спокôй гостя. Забилось у нѣмъ серце, задрожали руки, заломились и цѣле чутє, котре вôнъ таѣвъ, выйшло на яву, а змѣненый и осяяный нимъ Остапъ, кликнувъ:

— Нѣколи, нѣколи!

Въ тôмъ однôмъ словѣ, повторенôмъ майже пристрастно, вôднайшла Михайлина всю свою минувшôсть. Збудилась любовь, котрои дотеперь не могла згасити, и єй здавалось, мовь бы єго що йно побачила. Однакъ дитина селяньска, призвычаєна за молоду скрывати всѣ свои чутя, потрафила гнеть свôй выбухъ придушити. И приказавши очамъ завмерти, поставѣ зледоватѣти, вернувъ Бондарчукъ до давнѣйшого стану, въ якôмъ явивъ ся при входѣ. Привидъ щезъ.

(Дальше буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Кроховецкій.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ також для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.